

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 36/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. G., K., a M. S., K., zastúpených advokátom JUDr. F. B., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva zaručeného čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 S 233/2003 a v konaní vedenom pod sp. zn. 10 S 119/2006, ako aj postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-KS 169/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. G. a M. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2007 doručená sťažnosť P. G., K., a M. S., K. (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva zaručeného čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 S 233/2003 a v konaní vedenom pod sp. zn. 10 S 119/2006, ako aj postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-KS 169/2004.

Predmetom označených konaní bolo rozhodovanie o vlastníckom práve sťažovateľov a ďalších spoluvlastníkov k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území K. Vlastnícke právo si spoluvlastníci uplatnili v rámci reštitučného konania na Okresnom úrade Č., odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, ktorý im rozhodnutím z 22. októbra 2001 vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam priznal.

Dňa 14. apríla 2003 Poľnohospodárske podielnícke družstvo so sídlom v K. (ďalej len „povinná osoba“) ako povinná osoba podalo podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov návrh na preskúmanie uvedeného rozhodnutia správneho orgánu. Krajský súd rozsudkom zo 14. apríla 2004, ktorý bol vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 10 S 233/2003, napadnuté rozhodnutie správneho orgánu potvrdil, aj keď podľa názoru sťažovateľov mal návrh *„odmietnuť z dôvodu, že bol podaný jednak proti právoplatnému rozhodnutiu a jednak po zákonom stanovenej lehote na jeho podanie“*.

Povinná osoba proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala odvolanie, ktorému najvyšší súd rozsudkom vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ-o-KS 169/2004 z 23. júna 2005 vyhovel a napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zrušil rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci na ďalšie konanie Obvodný pozemkový úrad Č. (ďalej len „obvodný pozemkový úrad“) rozhodnutím vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 93-017/2006-Pa z 24. apríla 2006 opätovne priznal sťažovateľom a ďalším spoluvlastníkom vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam.

Povinná osoba podala proti tomuto rozhodnutiu návrh na jeho preskúmanie a zrušenie. Krajský súd návrhu vyhovel rozsudkom sp. zn. 10 S 119/2006 z 30. apríla 2007 a napadnuté rozhodnutie obvodného pozemkového úradu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa názoru sťažovateľov *„v danom prípade ide o zjavné porušenie najmä čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, keď kraj. súd a následne NS SR svojím nezákonným procesným postupom tým, že neodmietli opravný prostriedok proti už právoplatnému rozhodnutiu správneho*

orgánu, zavinili nerovnosť účastníkov v konaní, pretože v týchto konaniach navrhovateľovi svojim postupom umožnili viac práv ako mu zo zákona vyplýva, čím porušili ústavou proklamovanú rovnosť účastníkov konania“. Ďalej sťažovatelia uviedli, že „porušenie ústavného princípu rovnosti účastníkov konania malo za následok porušenie ich základných práv deklarovaných v čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, čo sa konkrétne prejavuje v porušovaní ich právnej istoty ako jedného z princíпов právneho štátu (čl. 1 Ústavy SR), právo vlastníť právoplatne nadobudnutý majetok“.

V závere svojej sťažnosti sťažovatelia navrhli, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd takto rozhodol:

„1. Právo navrhovateľov, na rovnosť v právach podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených pred Krajským súdom v Žiline pod č. k. 10S 233/2003 a pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod č. k. 1Sž-o-KS 169/2004 porušené bolo.

2. Zrušuje rozsudky Krajského súdu v Žiline č. k. 10S 233/2003 zo dňa 14 .4. 2004 a č. k. 10S/119/2006 zo dňa 30.4.2007, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Sž-o-KS 169/2004 z 2. 6. 2005 a rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Č. č. 93-017/2006-Pa z 24. 4. 2006.

3. Navrhovateľom v rade 1. a 2. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške každému po 1.000.000,- Sk, ktoré je spoločne a nerozdielne povinný vyplatiť Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľom v 1. a 2. rade trovy právneho zastúpenia, každému vo výške po 5.833.- Sk (za dva úkony práv. pomoci po 2.376.- Sk za úkon x 2 osoby + 1.806.- Sk DPH a 2 x režijný paušál po 178.- Sk), a to v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia sa v návrhu na rozhodnutie (v 1. bode petitu) dožadujú, aby ústavný súd vyslovil porušenie ich základného práva na rovnosť v právach podľa čl. 12 ods. 1 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 10 S 233/2003 a v konaní najvyššieho súdu vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-KS 169/2004. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podanej sťažnosti zistil, že o totožnom návrhu tých istých sťažovateľov už bolo rozhodnuté uznesením sp. zn. I. ÚS 322/06 zo 17. októbra 2006, a to tak, že sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako oneskorene podaná. Právoplatnosťou takého rozhodnutia ústavného súdu vznikla neodstrániteľná prekážka na opätovné rozhodovanie o možnom porušení základného práva sťažovateľov zaručeného čl. 12 ods. 1 ústavy v už uvedených konaniach, preto ústavný súd v tejto časti musel predbežne prerokovanú sťažnosť sťažovateľov odmietnuť podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

V ďalšej časti návrhu na rozhodnutie (2. bod petitu) sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd zrušil (okrem už uvedených rozhodnutí krajského súdu sp. zn. 10 S 233/2003 zo 14. apríla 2004 a najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sž-o-KS 169/2004 z 2. júna 2006) aj rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 10 S 119/2006 z 30. apríla 2007, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie obvodného pozemkového úradu sp. zn. 93-017/2006-Pa z 24. apríla 2006.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Z uvedenej ústavnej konštrukcie jednoznačne vyplýva priama podmienenosť zrušenia sťažnosťou napadnutého individuálneho právneho aktu vyslovením porušenia základných práv a slobôd sťažovateľov uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. A contrario, ak ústavný súd nevysloví porušenie niektorého z tam uvedených základných práv a slobôd, nemôže rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zrušiť.

Vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu krajského súdu (sp. zn. 10 S 119/2006 z 30. apríla 2007) a rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu (sp. zn. 93-017/2006-Pa z 24. apríla 2006) vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov zaručeného im čl. 12 ods. 1 ústavy neprichádzalo do úvahy, pretože ústavný súd musí rešpektovať svoju viazanosť petitom sťažnosti tak, ako ju formuluje § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to, že sťažovatelia v petite svojej sťažnosti nenavrhli ústavnému súdu vyslovenie porušenia akýchkoľvek základných práv a slobôd označenými rozhodnutiami krajského súdu a obvodného pozemkového úradu, nemôže ústavný súd takéto porušenie autoritatívne konštatovať a v dôsledku toho ani predmetné rozhodnutia zrušiť. Na základe toho ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti (týkajúcej sa 2. bodu petitu) z dôvodov nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Navyše ústavný súd konštatuje, že ani z odôvodnenia sťažnosti nevyplýva, ktoré konkrétne základné práva sťažovateľov mali byť týmito napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a obvodného pozemkového úradu porušené. Jadrom odôvodnenia sťažnosti sú opakované argumentácie o „procesných pochybeniach“ krajského súdu a najvyššieho

súdu, ktoré sa však týkajú konania a rozhodnutia krajského súdu (sp. zn. 10 S 233/2003) a najvyššieho súdu (sp. zn. 1 SŽ-o-KS 169/2004), ktoré ústavný súd, ako už bolo uvedené, nemôže posudzovať z dôvodov neprípustnosti.

V tejto súvislosti bral ústavný súd tiež do úvahy, že sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom zastúpení advokátom, teda kvalifikovaným právnym zástupcom.

Ústavný súd z podanej sťažnosti zistil, že sťažovatelia v nej vo vzťahu k predmetnému postupu a rozhodnutiu krajského súdu (sp. zn. 10 S 119/2006) iba namietali, že „*krajský súd sa našimi námietkami uvedenými vo vyjadrení (vyjadrenie sťažovateľov k návrhu povinnej osoby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia obvodného pozemkového úradu, ktoré bolo krajskému súdu doručené dňa 24. apríla 2007, pozn.) sa vôbec nezaoberal a úplne ho odignoroval, čoho dôkazom je skutočnosť, že toto v odôvodnení svojho rozhodnutia ani len nespomenul a pokračoval a rozhodoval v intenciách predchádzajúcich procesných pochybení*“.

Ústavný súd z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali, že svojím procesným postupom žalovaný súd porušil zásadu rovnosti účastníkov konania. Aj samotné vyjadrenie sťažovateľov, na ktoré v podanej sťažnosti poukazujú, je dôkazom toho, že krajský súd im riadne návrh povinnej osoby na preskúmanie rozhodnutia obvodného pozemkového úradu doručil a umožnil im vyjadriť sa k nemu.

K tomu ústavný súd uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). V odôvodnení svojho rozsudku však krajský súd riadne popísal svoje úvahy o predmete konania a dostatočne vysvetlil

dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu. Preto v tejto časti by ústavný súd podanú sťažnosť musel zhodnotiť ako zjavne neopodstatnenú.

Ak sťažovatelia namietali skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s ich vyjadrením k návrhu povinnej osoby na preskúmanie rozhodnutia obvodného pozemkového úradu, potom je potrebné poukázať na konštantnú judikatúru ústavného súdu vychádzajúcu z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej „odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Ústavný súd v tejto súvislosti vyslovil, že účastník konania má právo „na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“ (III. ÚS 209/04).

Z uvedených dôvodov sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľov a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2008